

Sygn. akt II AKz 499/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Nita-Światłowska
Protokolant:	sekr. sądowy Natasza Żak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Marty Gdańska-Kusior

po rozpoznaniu w sprawie R. C.

skazanego z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i inne

na skutek zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt III K 8/09

w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku o zaliczenie tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 22 grudnia 2015 r., sygn. III K 8/09 Sąd Okręgowy w Krakowie na podstawie art. 63 § 1 k.p.k. w zw. z art. 420 § 1 k.p.k. postanowił nie uwzględnić wniosku obrońcy skazanego R. C. o zaliczenie na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania od 8 maja 2002 r. do 10 marca 2003 r.

W uzasadnieniu powyższego postanowienia Sąd I instancji stwierdził, że R. C. został skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 12 lutego 2014 r., sygn. III K 8/09. W przedmiotowej sprawie było wobec niego stosowane tymczasowe aresztowanie od 8 maja 2002 r. do 28 maja 2004 r., którego okres nie został zaliczony na poczet wymierzonej kary. W tym kontekście Sąd I instancji podkreślił, że z informacji uzyskanej z Zakładu Karnego K.wynika, że okres tymczasowego aresztowania został w całości zaliczony na poczet kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z 23 lutego 1998 r., sygn. II K 671/94/S. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia stwierdzono następująco: „Karę wprowadzono skazanemu w okresie od dnia 2 kwietnia 2002 r. do dnia 9 lipca 2004 r., kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony“. W związku z powyższym, według Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do zaliczenia skazanemu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. III K 8/09.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca R. C., który postanowienie pierwszoinstancyjne zaskarżył w całości na korzyść skazanego.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że „skazany w okresie tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie trwającego przez okres ponad dwóch lat tj. od dnia 8 maja 2002 roku do dnia 28 maja 2004 roku odbywał równocześnie karę trzech lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, Wydział II – Karny z dnia 23 lutego 1998 roku, sygn. II K 671/94/S i wprowadzoną do wykonania w dniu 2 kwietnia 2002 roku, w sytuacji, gdy powyższe ustalenie faktyczne Sądu Okręgowego w Krakowie nie jest wynikiem przeprowadzonego w sposób rzetelny postępowania, w którym analizie zostałyby poddane akta wskazanej sprawy karnej do sygn. II K 671/94/S, lecz jedynie zostało ono poczynione w oparciu o ogólną informację uzyskaną z Zakładu Karnego K.

2) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i art. 97 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., „polegającą na arbitralnym oraz dowolnym oparciu zaskarżonego orzeczenia wyłącznie na treści informacji uzyskanej z Zakładu Karnego K., z której ma wynikać, iż w okresie tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie trwającym przez ponad dwa lata tj. od dnia 8 maja 2002 roku do dnia 28 maja 2004 roku, R. C. odbywał karę trzech lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, Wydział II Karny z dnia 23 lutego 1998 roku, sygn. II K 671/94/S i wprowadzoną do wykonania w dniu 2 kwietnia 2002 roku, jednakże bez podjęcia przez Sąd I instancji jakichkolwiek działań na rzecz zweryfikowania i zbadania w/w informacji, w szczególności w oparciu o analizę akt wymienionej sprawy do sygn. II K 671/94/S, w tym akt postępowania wykonawczego“;

b) art. 420 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k., „polegającą na wyznaczeniu i przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy w Krakowie posiedzenia w przedmiocie uzupełnienia wyroku, a następnie wydanie zaskarżonego orzeczenia, pomimo nie zawiadomienia obrony i samego skazanego o terminie czynności procesowej tj. o wyznaczeniu przedmiotowego posiedzenia na dzień 22 grudnia 2015 roku, w którym to obrońca i skazany mieli prawo wziąć udział ex lege, co jest równoznaczne z naruszeniem w/w przepisów oraz w konsekwencji przysługującego skazanemu prawa do obrony“.

Mając powyższe na uwadze obrońca skazanego wniósł:

1) o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i uzupełnienie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział III - Karny z dnia 12 lutego 2014 roku przez zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania stosowanego w stosunku do R. C. w sprawie Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział III – Karny do sygn. akt III K 8/09 na poczet orzeczonej tym wyrokiem kary 10 miesięcy pozbawienia wolności;

względnie

2) o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zarzut z punktu I zażalenia oraz zarzut z punktu II podpunkt a, chociaż ujęte zarówno z perspektywy podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 2 k.p.k. (obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia), jak i podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 3 k.p.k. (błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść orzeczenia) zmierzają w istocie do tego samego celu. W zażaleniu chodzi o podważenie zasadności stanowiska wyrażonego w zaskarżonym postanowieniu, iżby tymczasowe aresztowanie R. C., stosowane w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Krakowie pod sygn. III K 8/09, zakończone wyrokiem z 12 lutego 2014 r., utrzymanym następnie co do tego skazanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z

29 lipca 2015 r., sygn. II AKa 168/14, zostało zaliczone w całości na poczet kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z 23 lutego 1998 r., sygn. II K 671/94/S.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny stwierdza, co następuje.

Wobec skazanego w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Krakowie pod sygn. K 8/09 niespornie był stosowany środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania; R. C. został zatrzymany 8 maja 2002 r., a następnie - 9 maja 2002 r. został tymczasowo aresztowany na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Katowicach w sprawie o sygn. IV Ko1 517/02. W złożonym przez obrońcę skazanego wniosku o uzupełnienie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 12 lutego 2014 r., sygn. III K 8/09 przez zaliczenie na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania w stosunku do skazanego R. C. podniesiono, że ten środek zapobiegawczy był wobec skazanego nadal stosowany w dniu wnoszenia w tej sprawie aktu oskarżenia do Sądu Okręgowego w Krakowie, tj. 10 marca 2003 r. Obrońca skazanego w uzasadnieniu wniosku uwypuklił tę okoliczność, że chodzi tu o okres 10 miesięcy i 2 dni tymczasowego aresztowania, podczas gdy R. C. został skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Okoliczność, że wobec skazanego tymczasowe aresztowanie rzeczywiście było stosowane w okresie od 8 maja 2002 r. do 28 maja 2004 r. nie została zakwestionowana przez Sąd I instancji, przeciwnie – potwierdzono ten fakt z tym, że jednocześnie stwierdzono, iż „okres tymczasowego aresztowania został w całości zaliczony na poczet kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności orzeczonej na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 23 lutego 1998 roku, sygnatura II K 671/94/S”.

Ustosunkowując się do powyższego należało zważyć na to, że z akt sprawy o sygn. II K 671/94/S, w tym także wykonawczych oraz z teczki dozoru kuratorskiego wynika, co następuje.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z 23 lutego 1998 r., sygn. II K 671/94/S, R. C. został uznany winnym popełnienia zarzuconych mu czynów. Za pierwszy z nich została mu wymierzona kara 2 lat pozbawienia wolności oraz 1000 zł grzywny z zamianą - w wypadku nieuiszczenia jej w terminie – na karę 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, przyjmujące jeden dzień kary zastępczej za równoważny grzywnie w kwocie 10 zł. Za drugi z kolei czyn wymierzono skazanemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W miejsce orzeczonych kar jednostkowych, wskazanym powyżej wyrokiem Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie wymierzył R. C. łączną karę 2 lat pozbawienia wolności i wykonanie tej kary warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata. Tym samym wyrokiem Sąd zaliczył R. C. okres tymczasowego aresztowania od 6 grudnia 1993 r. do 7 lutego 1994 r., tj. 64 dni, na poczet wymierzonej kary grzywny, przyjmując tę karę za wykonaną do wysokości 640 zł. (vide wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z 23 lutego 1998 r., sygn. II K 671/94/S, k. 1541-1542/t. VII akt sprawy o sygn. II K 671/94/S).

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Krakowie z 21 lipca 1998 r., sygn. IV Ka 595/98 wskazany powyżej wyrok co do R. C. został zmieniony w ten sposób, że kara jednostkowa wymierzona mu za pierwszy z przypisanych czynów została podwyższona do 3 lat pozbawienia wolności i na podstawie tej kary jednostkowej oraz niezakwestionowanej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem pierwszoinstancyjnym, Sąd Wojewódzki wymierzył skazanemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Tym wyrokiem Sąd Wojewódzki uchylił punkt 5 wyroku pierwszoinstancyjnego, którym okres tymczasowego aresztowania zaliczono skazanemu na poczet wymierzonej mu kary grzywny i zaliczył R. C. okres tymczasowego aresztowania od 6 grudnia 1993 r. do 7 lutego 1994 r. na poczet wymierzonej łącznej kary pozbawienia wolności (vide wyrok Sądu Wojewódzkiego w Krakowie z 21 lipca 1998 r., sygn. IV Ka 595/98, k. 166/t. VIII akt sprawy o sygn. II K 671/94/S).

Z dokumentu wydanego przez Areszt Śledczy w K., datowanego na 24 kwietnia 2002 r., a zatytułowanego: „Obliczenie kary”, który znajduje się w aktach sprawy o sygn. II K 671/94/S wynika że R. C. 22 kwietnia 2002 r. rozpoczął odbywanie kary 3 lat pozbawienia wolności, wymierzonej mu w sprawie, która w pierwszej instancji toczyła się przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie pod sygn. II K 671/94/S, a koniec tej kary przypadał na 11 września 2004 r. Z tego samego dokumentu wynika, że na poczet kary 3 lat pozbawienia wolności R. C. zaliczono

dwa okresy tymczasowego aresztowania: od 6 grudnia 1993 r. do 7 lutego 1994 r. oraz od 5 października 1999 r. do 13 marca 2000 r. (vide nienumerowany tom akt wykonawczych do sprawy o sygn. II K 671/94/S, k. bez oznaczenia numerem, trzecia w kolejności).

Z dokumentów zawartych w teczce dozoru kuratorskiego do sprawy Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie o sygn. II K 671/94/S, a w szczególności ze znajdującego się tam dokumentu wydanego przez Areszt Śledczy w K., datowanego na 2 czerwca 2004 r. wynika zbieżna z powyższą informacja, co początkowego oraz końcowego punktu czasowego odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wskazanym powyżej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie. Z tego dokumentu wynika nadto również, że na poczet kary pozbawienia wolności skazanemu zaliczono dwa okresy tymczasowego aresztowania: od 6 grudnia 1993 r. do 7 lutego 1994 r. oraz od 5 października 1999 r. do 13 marca 2000 r. (vide teczka dozoru kuratorskiego do sprawy o sygn. II K 671/94/S, k. 2-3).

Z zawartego w teczce dozoru kuratorskiego do sprawy o sygn. II K 671/94/S postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z 7 lipca 2004 r., sygn. V Wz 394/04 wynika nadto, że R. C. został warunkowo zwolniony z odbycia reszty kary orzeczonej wskazanym powyżej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie w sprawie o sygn. II K 671/94/S, której koniec przypadał na 11 września 2004 r.

Tożsama konkluzja płynie notabene ze znajdującego się w aktach niniejszej sprawy pisma z 22 grudnia 2015 r. przedłożonego faxem Sądowi Okręgowemu w Krakowie przez Zakład Karny K., w którym stwierdzono, że R. C. „odbywał karę trzech lat pozbawienia wolności w okresie od 22.04.2002 r. do 09.07.2004 r. do sprawy Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia z dnia 23.02.1998 r. ds. II K 671/94/S [...]. W okresie od 11.07.2002 r. do 28.05.2004 r. było stosowane wobec w/w osadzonego tymczasowe aresztowanie [...]. W związku z tym, że całe tymczasowe aresztowanie biegło równoległe z karą pozbawienia wolności na poczet środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania nie został zaliczony żaden okres” (k. 6663, t. 51).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny stwierdza, że w świetle wymienionych powyżej dokumentów teza wysłowiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że w sprawie o sygn. III K 8/09 „stosowany był środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 8 maja 2002 roku do dnia 28 maja 2004 roku, który nie został zaliczony na poczet orzeczonej kary”, bo „okres tymczasowego aresztowania został w całości zaliczony na poczet kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności orzeczonej na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 23 lutego 1998 roku, sygnatura II K 671/94/S” nie znajduje potwierdzenia i jest oczywiście sprzeczna także z treścią pisma uzyskanego z Zakładu Karnego K., na które powołał się Sąd I instancji. Okres tymczasowego aresztowania w sprawie o sygn. III K 8/09 nie został skazanemu zaliczony na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 23 lutego 1998 roku, sygn. II K 671/94/S, który częściowo został zmieniony wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Krakowie z 21 lipca 1998 r., sygn. IV Ka 595/98.

Jednocześnie jednak z poczynionych powyżej ustaleń wynika, że R. C. odbywał karę łączną 3 lat pozbawienia wolności wymierzoną mu wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Krakowie z 21 lipca 1998 r., sygn. IV Ka 595/98, wydanym po rozpoznaniu apelacji wniesionej od powołanego powyżej wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie w sprawie o sygn. II K 671/94/S w okresie od 22 kwietnia 2002 r., kiedy ta kara została wdrożona do wykonania do 7 lipca 2004 r., kiedy wydane zostało postanowienie o warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbycia tej kary (jej koniec przypadał na 11 września 2004 r.).

Tymczasowe aresztowanie, którego okres, zgodnie z wnioskiem obrońcy skazanego miałby zostać zaliczony na poczet kary 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z 12 lutego 2014 r., sygn. III K 8/09 rozpoczęło się 8 maja 2002 r. i – według ustalenia poczynionego przez Sąd I instancji, którego obrońca nie zakwestionował – trwało do 28 maja 2004 r.

Okres tymczasowego aresztowania, o którego zaliczenie na poczet kary orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z 12 lutego 2014 r., sygn. III K 8/09 przypadł zatem w całości na czas, w którym R. C. odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną we wcześniej osądzonej sprawie.

W wypadku, gdy tymczasowe aresztowanie stosowane w kolejnej sprawie zamyka się w ramach czasowych odbywanej kary pozbawienia wolności wymierzonej we wcześniej osądzonej sprawie, tymczasowe aresztowanie nie podlega zaliczeniu na poczet kary orzeczonej w tej sprawie, w której było zastosowane. W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych wskazano już trafnie, że sama tylko różnica w rygorach odbywania kary pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania, nie daje podstaw do formułowania tezy o obowiązku zaliczenia tego samego okresu izolacji jednocześnie na poczet kary pozbawienia wolności odbywanego w innej sprawie i kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie, w której stosowano środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2012 r., sygn. II KK 307/12 oraz wyroki Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 31 stycznia 2012 r., sygn. II AKa 404/11 i Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 lipca 2012 r., sygn. II AKa 172/12).

Zwrócić wreszcie należy uwagę na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 19 lipca 2013 r., sygn. Ts 253/12 (OTK ZU nr 4/B/2013, poz. 416) wydane po wstępnym rozpoznaniu skargi konstytucyjnej, którą zakwestionowano zgodność art. 63 § 1 k.k. z art. 41 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP, którą odmówiono nadania dalszego biegu skardze. Wskazane postanowienie Trybunału zapadło w kontekście stanu faktycznego analogicznego do stanu faktycznego niniejszej sprawy. W skardze konstytucyjnej zarzucono naruszenie art. 41 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji przez art. 63 § 1 k.k. w zakresie, w jakim przepis ten jest rozumiany przez sądy w ten sposób, że nie zalicza się okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary w sytuacji, gdy oskarżony odbywa jednocześnie karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie. Zdaniem skarżącego wykładnia sądów wynika z nieostrego brzmienia zakwestionowanej regulacji i „nie jest poparta bezpośrednio przepisem ustawowym”. Zarzut ten Trybunał Konstytucyjny uznał za oczywiście bezzasadny podkreślając w uzasadnieniu wskazanego powyżej judykatu, że zakwestionowane przez skarżącego rozumienie zaskarżonego przepisu nie jest wynikiem dowolnej interpretacji sądów, lecz wynika w samej treści kwestionowanej regulacji. Trybunał wskazał ponadto, że skarżący, zarzucając niezgodność art. 63 § 1 k.k. z przepisami ustawy zasadniczej, dąży w istocie do sytuacji, w której – w przypadku wykonywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie, aniżeli sprawa, w związku z którą stosowane jest tymczasowe aresztowanie – ten sam okres faktycznego pozbawienia wolności podlegałby zaliczeniu na poczet kar orzeczonych w różnych sprawach. Jak podkreślił, rozwiązanie to nie znajduje uzasadnienia i przesądza o oczywistej bezzasadności zarzutów skargi.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny stwierdza, że pomimo błędnego wskazania przez Sąd Okręgowy przyczyn nieuwzględnienia wniosku obrońcy skazanego o zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet kary orzeczonej R. C., w niniejszej sprawie nie ma podstaw do modyfikacji zaskarżonego orzeczenia. Argumentów wskazujących na potrzebę reformatoryjnego albo kasatoryjnego orzeczenia w przedmiocie tego zarzutu apelacji nie dostarcza ani взгляд na uregulowania rangi ustawowej, ani взгляд na przepisy rangi konstytucyjnej.

Ustosunkowując się do zarzutu obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a konkretnie art. 420 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k., „polegającą na wyznaczeniu i przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy w Krakowie posiedzenia w przedmiocie uzupełnienia wyroku, a następnie wydanie zaskarżonego orzeczenia, pomimo nie zawiadomienia obrony i samego skazanego o terminie czynności procesowej tj. o wyznaczeniu przedmiotowego posiedzenia na dzień 22 grudnia 2015 roku, w którym to obrońca i skazany mieli prawo wziąć udział ex lege, co jest równoznaczne z naruszeniem w/w przepisów oraz w konsekwencji przysługującego skazanemu prawa do obrony“ Sąd Apelacyjny stwierdza, co następuje.

Oczywiście trafne jest twierdzenie obrońcy skazanego, że strony mają prawo wziąć udział w posiedzeniu sądu, na którym rozpoznawany jest wniosek o uzupełnienie wyroku o brakujące rozstrzygnięcie m. in. co do zaliczenia tymczasowego aresztowania. Wynika to expressis verbis z art. 420 § 3 k.p.k. Z prawem tym wiąże się obowiązek prawidłowego powiadomienia stron o terminie tego posiedzenia, a niewypełnienie tej powinności może stanowić

podstawę odwoławczą (por. R. Ponikowski (w:) Komentarz do Kodeksu postępowania karnego, J. Skorupka (red.), Warszawa 2015, s. 1077 oraz powoływane tam orzecznictwo).

Wobec poczynionych powyżej ustaleń dotyczących zasadności wniosku o zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet kary wymierzonej R. C. oraz stwierdzonej ich niezasadności, powyższe uchybienie, zasadnie dostrzeżone przez obrońcę skazanego, nie może mieć ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności orzeczono, jak na wstępie.